Міля Золотоверха, найкрасивіша дівчина десятого "Б" та ще й кругла відмінниця, передала на останньому уроці (ми навчалися в другу зміну) записку: "Толік! Проведеш мене додому?" Вона ще й питає!

Повернувшись до Мілі, я закивав головою так, що вона, моя голівонька, ледь не закотилась під парту.

Та одразу ж згадав, де живе Міля, і голова моя міцно приросла до тулуба. Міля мешкала не на Верхньому виселкові, а на Нижньому, що мав назву Гнидівка, парубота якого ворогувала люто з паруботою Верхнього. Проте, щоб провести дівчину в Гнидівку, нам, із Верхнього, і в голову збрести не могло. Спіймають, поб'ють, а то й покалічать.

А тут — Міля, найкрасивіша дівчина десятого "Б".

А тут — всесоюзна премія за вірш "Починається юність".

А тут — сам директор школи назвав мене гордістю школи.

А тут усі хлопці десятого "Б" хвалилися: "Це наш поет!", а дівчата зацікавлено зиркали на мою персону. Ну як після цього відмовити Мілі? Засміють!

І я, вже коли стемніло, повів Мілю додому. На Гнидівку. Де аж кишіло босотою.

Міля щось щебетала — я ж здригався од кожної тіні.

Міля весело дріботіла — я ішов наче з примусу.

Х-ху, довів нарешті. Попрощався поспіхом та й дременув назад. І коли вже здавалося, що от-от скінчиться Гнидівка, мене й перестріли. Оточили, затисли, поцікавились:

— Умієш кукурікать?

Пробелькотів, що умію.

— Ану закукурікай!

Закукурікав, по-півнячому витягаючи шию.

— Годиться.

Підвели до паркана високого, підсадили на вузенький дашок. За три кроки будинок чорнів великим вікном — там уже спали.

— Кукурікай! — І шилом у задницю.

— Ку-ку-ріку-у-у! — заволав у вікно.— Ку-ку-ріку-у-у!! — заголосив щодуху, одержавши чергову ін'єкцію.

Вікно враз освітилося. Щось майнуло по той бік, брязнула клямка, і на ґанок вискочив розлючений хазяїн.

Матюкаючись, підбіг до паркана, і гнидівська босота попхнула мене йому прямо на голову.

Хазяїн не скрутив одразу мою півнячу шию. Він, вочевидь, прочитав мого вірша, що за нього мене преміювала Москва. Натомість згріб мене за поетичну чуприну, доволік до хвіртки і колінищем чавунним дав такого копняка, що я не півнем — поросям кувікнув, вилітаючи на вулицю.

Не встиг, стогнучи, звестись на рівні, як мене знову оточила босота. Поставила раком, дала сірника і наказала міряти сірником тим дорогу додому. Ще й співати при цьому популярну на той час пісеньку: "Легко на сердце от песни веселой". А щоб рухався веселіше, осідлали пацаном, і той нещадно молотив п'ятами в боки.

Вам доводилося сірником міряти дорогу додому? Хоча б метрів двадцять проміряти?

А я міряв майже до ранку. І голосив оту веселу пісеньку, що її зненавидів на всеньке життя.